

Gaba obudziła się o szóstej rano i zaraz zadzwoniła do szpitala.

**WIADOMOŚĆ
ZE SZPITALA**

Uspokojona otrzymanymi wiadomościami próbowała ułożyć jakiś plan działania. W mieszkaniu było zimno, bo dotychczas w piecach paliła mama, robiła to zazwyczaj wieczorem, kiedy wszyscy już spali. **Teraz musiała wszystkim zająć się Gabrysia.**

**NOWE
OBOWIĄZKI**

Zdała sobie też sprawę, że zapewne od dzisiaj nieraz jeszcze będzie powtarzała: „to przecież zawsze robiła mama”. Będzie chodziła po mami-nych śladach i dreptała po maminych ścieżkach. Nikt inny, tylko ona. Na siostry nie ma co liczyć. Na ojca, sądząc ze wszystkiego, też raczej nie. Na kogo w ogóle można liczyć? Na siebie (s. 41).

Gabrysia napaliła w piecach, myśląc z wdzięcznością o Robroju – tyle jej pomógł, choć prawie się nie znali. Rozmyślała o ludzkiej dobroci, o dobrych sygnałach wysyłanych do ludzi.

**SYGNAŁY
DOBRA**

„Całe dobro – pomyślała – jakie nas otacza, to właśnie suma pojedynczych odpowiedzi na sygnały dobrych ludzi. Ale te sygnały wysyła każdy z nas. Dobre sygnały. I złe. A im więcej wysyłamy tych dobrych, tym większe szanse, że ludzie odpowiedzą nam tym samym” (s. 42).

Streszczenie

Postanowiła dla eksperymentu uśmiechać się do każdej napotkanej osoby. Potem zmęczona przeżyciami położyła się obok Pulpecji i zasnęła.

*

WIZYTA PANI SZCZEPAŃSKIEJ

Obudziły ją siostry, bo ktoś dzwonił do drzwi. Spodziewała się powrotu ojca, ale to nie był on. **Za drzwiami stała pani Szczepańska.** Spoglądała nieprzyjaźnie, chciała rozmawiać z rodzicami. **Miała pretensje o nocne hałasy w ich mieszkaniu i, oczywiście, o niezamykanie drzwi.** Napastliwość tej kobiety wywołała w dziewczynie gniew. Wykrzyzczała sąsiadce o tym, że w nocy mamę zabrało pogotowie i nikt nie miał czasu myśleć o zamykaniu drzwi. Sąsiadka odeszła, mrużąc coś o złym wychowaniu i chamstwie dziewczyny. Nim Gaba ochłonęła, **zaczęły się domowe trudności.** Pulpecja była głodna, Nutria szukała bielizny, Ida nie chciała wstać, a tato

PODZIWI DLA MATKI

spał po nocy spędzonej w szpitalu. Gabrysia pomyślała zdumiona, że **mamie wszystko wychodziło tak sprawnie,** nigdy się na nic nie skarżyła, a rankiem zawsze była rześka, mimo że najpóźniej szła spać. Gabrysia przypomniała sobie wizytę pewnej szkolnej koleżanki mamy, jej współczucie, uzalanie się nad zapracowaną Miłą Borejko, zachęty do porzucenia garów i zajęcia się ambitną pracą zawodową. Mamusia rozeźmiała się wtedy i powiedziała, że nie ma pięk-

niejszej pracy społecznej niż wychować dziecko na porządnego człowieka.

Mama oświadczyła, że jej ambicje naprawdę ograniczają się do dzieci. Wychować je, powiedziała, na ludzi szlachetnych i mądrych to o wiele trudniejsze niż pisać w biurze sprawozdania (s. 46).

Gabrysia zadawała sobie pytanie, dlaczego pozwalała mamie wykonywać tak wiele prac domowych wymagających wysiłku, dlaczego jej nie pomagała. Zrobiła wszystkim śniadanie i siadła z książką kucharską, by zdobyć wiedzę o smażeniu ryb. Gdy zbudził się tato, Gabrysia spytała go, jak teraz będą żyć bez mamy. Tato jednak nie widział trudności i zgodził się nawet, aby córka przerwała na pewien czas naukę w szkole, by zająć się domem.

**WYRZUTY
SUMIENIA**

*

Gabrysi nie udało się zrobić obiadu. Posypała rybę kwaskiem cytrynowym, który wzięła za sól. Tym samym „posoliła” ziemniaki, a rozmrożoną zupełnie rybę spaliła na patelni, bo zadzwonił Robrojek i zapomniała o pilnowaniu potrawy. Umówiła się z Robrojkiem, że przyjdzie do niej z Anielą, a na obiad tato zaprowadził córki do swej bratowej, czyli do cioci Feli, matki Joanny.

**PORAŻKA
KULINARNA GABY**